

Затворникътъ осѣти радостъ при тия думи, надежда
укрѣпи духа му, а очитѣ му овлажнѣха отъ сълзи:

— Воистину възкресе!

И сладко стана на душата му.

Ангелътъ продължаваше летежа си надъ земята Той възвѣстваше на старъ и младъ, на здравъ и боленъ, на щастливъ и нещастенъ, на зълъ и добъръ великото събитие, отъ което се радваше небето и земята. Радваше се и палатътъ, съ чертози отъ мраморъ, радваше се и сламената хижа на овчаря, затѣнтена въ нѣкоя крайна улица или въ пущиняка на нѣкоя планина . . .

И честитиятъ ангелъ отминуваше отъ врата на врата, отъ прозорецъ на прозорецъ, отъ скръбъ на скръбъ съ своята свѣтла вѣсть: „Христосъ възкресе!“

И оставаше по едно благо чувство, по една ясна лъча навредъ, дѣто хвърляше тия думи.

Звѣзднитѣ небеса сияеха тържествено!

Ив. Вазовъ

